

Rune Fardal, psykologi student

Personlighetsforstyrrelser med hovedvekt på narsissistisk problematikk i relasjon til barn
<http://www.sakkyndig.com> mail: rune@fardal.no

Psykisk omsorgsvikt- covert incest

11 desember, 2011, Oppdatert 11.12.2011

Utskrift : <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artikler/covertincest.pdf>

Hva kommer det av at noen foreldre, ofte med åpenbare og dokumenterte psykiske lidelser, fremstiller omsorgsevnen som over gjennomsnittet og idealisert perfekt, mens barnet åpenbart sliter med alvorlige psykiske og somatiske problemer?

Og hva kommer det av at et slikt barn ofte idealiserer og beskytter en slik sviktende omsorgsperson, til tross for åpenbare adferdstrekk som klart viser at noe er fullstendig galt?

Og hva kommer det av at psykologer, barnevern og skole osv. i mange tilfeller ikke evner verken forstå eller trenge gjennom denne fasade av idealisert beskyttende adferd, men ender opp med å forsvare slik omsorgsvikt i den tro at de hjelper barnet?

I noen tilfeller er problemer knyttet opp mot mer deterministiske genetisk problematikk, men i mange andre tilfeller handler det om alvorlig narsissistisk problematikk som ikke lar seg avsløre ved overflatiske observasjoner og/eller samtaler med barn/voksen. Det handler om en voksen med ubearbejdede psykiske behov som bruker barnet for å tilfredsstille disse behov, barnet blir såkalt narsissistisk supply.

Slike barn blir alvorlig skadet emosjonelt. Tilknytningssystemet gjør at et barn vil fortsette søke mot den omsorgsviktende forelder. Fagfolk og dommere er som oftest opptatt av tiden barnet har med en omsorgsperson, ikke kvaliteten på omsorgen. Det blir mange barns bane.

I en rekke saker der barn fremviser alvorlige problemer har det slått meg at både barnet og den voksne påstår at de har det bra! Barn som er truet med den voksnes selvmord, påstår selv det har det bra? Barn som viser åpenbar frykt for den voksne sier på spørsmål det har det bra! Barn som beviselig blir slått i gulvet beskrives av volds utøver å ha det meget bra? I Per-Harald Sundet saken, der han til slutt hengte seg grunnet overgrep fra barnevernets støttekontakt virket alt å være så bra! I Alvdalsaken uttalte den tiltalte og senere dømte moren at "*Hun hadde vært en god mor*" til tross for at hun delvis erkjente overgrep!(VG, 12.1.2011). I Kvam saken i Hardanger fortalte barnet at det hadde det bra, samtidig som det var dokumentert vold og trusler om morens selvmord!

Hvorfor sier slike barn at de har det bra? Hva er det som overstyrer volden? Barnets mor beskrev sin omsorgsevne som over gjennomsnittet selv om barnet beskrev seksuelle overgrep!

Den voksne "kan ikke forstå" hvorfor barnet fremviser problemer og søker benekte disse, eller projisere problemer ut på andre. De begrunner ofte sin forståelse på egen grandios omsorgoppfatning fullstendig løsrevet fra barnets subjektive opplevelser. Barnet bekrefter ofte verbalt at det har det bra med den samme forelder, og selv om man stiller til dels detaljerte spørsmål så tviholder de på at de både har det bra og at omsorgspersonen er god og snill. Barnets frykt for tap av tilknytningssystemet overstyrer deres frykt for omsorgsvikten.

Mange forskere har dokumentert at "*effekten av tap ved varig atskillelse på annen måte enn ved død er mer traumatiserende enn tap ved død*", [Agid (1999), Canetti & al.(2001), Wethington (2001), Bron & al. (1991), Roy (1985), Kendler & al. (19992 og 2002) og Furukawa & al. (1999), Kvilhaug (2005)]. Dette gjør en slik adferd fra barnet forståelig. Frykten for tapet av omsorgsperson aktiverer tilknytningssystemet og overstyrer barnets egne behov.

Separasjonsangst - Tilknytning

Hva er årsaken til at noen voksne har et slikt sterkt behov for barnet? Er det slik [Endsjø \(2006\)](#) beskriver, elementer av separasjonsangst fra egen barndom? Er det deres egen barndoms uløste separasjonsangst som kommer til syne i voksen alder? Fører denne angsten til at de mishandler sine egne barn uten å forstå at så skjer fordi det de selv opplevde som små er hva de utsetter egne barn for? Opplevde disse som barn separasjoner som overgikk deres behov og som ikke ble bearbeidet? Hadde de en utrygg barndom? Ser vi her konturene av en tilknytningssystemet som

ikke ble fullendt? Mye tyder på at den avhengighet en del voksne viser for eksempel i relasjon til barn og som kan bli ekstremt synlig ved barnefordelingsaker, er et utslag av et sykkelig behov for å bruke barnet som plaster på et separasjons sår som ikke gror. Like automatisk som barnet benekter vold, like automatisk bruker den voksne barnet for tilfredsstillelse av egne behov.

Det handler om en tilknytningsprosess som åpenbart har gått feil. Det som skulle vært barnets avhengighet av den voksne er blitt den voksnes avhengighet av barnet. I bunn ligger en narsissistisk sårbarhet hos den voksne. Ved trusler mot en slik separasjon kommer adferden så typisk for narsissister til syne. Dette er ikke noe en kort observasjon kan avsløre og dermed ender barnet ofte opp med den sykeste av foreldrene, den forelder som parasitterer på barnet for å dekke egne udekte tilknytnings- og separasjonsbehov.

Mens normale foreldre evner snakke sammen og samarbeide vil slike narsissistiske foreldre gjøre alt for å hindre samarbeid. Deres rigide oppfatning av omsorg fører ofte til at den normale forelder fremstår som den aggressive i kampen for å hjelpe barnet ut av en ødeleggende relasjon til narsissisten.

Slike foreldre har ingen sperrer eller moralske hemninger for å manipulere eller lyve, de sier og gjør det som reduserer deres egen tapsopplevelse og angst. Alt annet blir sekundært. Frykten for å oppleve barndommens separasjon gjør at slike foreldre tviholder på barnet. Det blir noe klebrig manisk over det hele. Ikke for barnets skyld, men for sin egen skyld. Hysteriske reaksjoner både ovenfor barna og omgivelsene er typiske. Hva skjer med barn som vokser opp under slike forhold?

Omsorgsvikt kan deles inn i to hovedgrupper. Den fysiske og den psykiske. Den fysiske omsorgsvikt består av adferd som innebærer fysisk kontakt som slag, grep, klyping, dytting og fysiske seksuelle overgrep mens den psykiske består av adferd som ikke innebærer fysisk kontakt, som verbale trusler, upassende forventninger og bindinger.

Når det gjelder incest gir Adams (2011:11) en god beskrivelse av det han kaller *Overt Incest*:

Overt incest occurs when there is sexual contact in any dependent relationship involving blood relatives, the most obvious being between parent and child

og det han kaller *covert incest* (2011:15):

Covert incest occurs when a child becomes the object of a parent's affection, love, passion, and preoccupation.

Narsissistiske foreldre bedriver covert incest!

Hvem er mest skyldig i et overgrep? Den som planlegger eller den som utfører? Den

som står på sidelinjen og ser på uten å gripe inn eller den som begår overgrepet? I en rekke konkrete saker har man sett at for eksempel stefar utsetter barnet for vold og/eller seksuelle overgrep, mens mor benekter at slikt skjer. Christoffersaken i Andebu er typisk, men Alvdalsaken og Kvamsaken i Hardanger er helt identisk. Barnet beskriver overgrep fra en voksen, de voksne benekter at slikt har skjedd selv om de åpenbart må ha visst om det. Adresseavisnes avsløringen av 52 overgrep fra omsorgspersoner barnevernet plasserte barna med er typisk. Varslene var der, barna fortalte hva som skjedde. Det er som om disse tabuer bevist benektes når de kommer for en dag. Mange voksne vil ikke tro at det kan være sant, og istedenfor å undersøke saken profesjonelt så legger man lokk på den og anklager isteden de som vil hjelpe barnet!

Den som ser på at et barn blir utsatt for omsorgsvikt uten å gripe inn, er like skyldig som den som begår slik omsorgsvikt. Ja faktisk er det omsorgsvikt å ikke gripe inn. Problemet er narsissistiske omsorgspersoner som ikke ser at deres adferd er et overgrep på barnet. Man kan lure på om de er tilregnelige!

Barnevernloven §4-1, er klar på at det er barnets beste som gjelder og at den som måtte få kunnskap om fysisk eller psykisk omsorgsvikt har plikt å melde fra. Da blir det problematisk når barnevernet ikke tar slike bekymringer på alvor fordi de ikke har sett det selv! Like ille blir det når domstolene er mer opptatt av å bortforklare enn å ta vare på barnet.

Barnelovens §30 sier klart at barnet ikke må utsettes for noe som kan skade dets fysiske eller psykiske helse. I barnevernets varetekt døde 702 barn fra 1990-2002 og det er ingen grunn til å tro at dette ikke skjer i dag. Evnen til å avsløre omsorgspersoner med en upåklagelig fasade er lik null i barnevernet. De tror bare hva de ser og knapt nok det.